

Sygn. akt I CSK 190/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie B. W. , R. B., M. A.
i B. A.
o wpis ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.).

Uzasadniając występowanie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 626⁹ k.p.c. w kontekście wskazanych tam przeszkód do dokonania wpisu w księdze wieczystej. Jednak argumentacja przedstawiona w skardze nie prowadzi do uznania, że powyższy przepis budzi poważne wątpliwości interpretacyjne. Ponadto Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował stanowisko w przedmiocie przeszkód do dokonania wpisu w księdze wieczystej (por. m.in. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia

31 stycznia 1996 r., III CZP 200/95, OSNC 1996, nr 5, poz. 67; z dnia 25 lutego 2016 r., III CZP 86/15, OSNC 2016, nr 7-8, poz. 81, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., I CSK 230/07, OSNC-ZD nr C/2008, poz. 80 i z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 122/10, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania nie została spełniona i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj